

Arrest

nr. 170 343 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. RONSE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Addis Abeba, waar u sinds uw vierde altijd hebt gewoond. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag aanvankelijk geboren te zijn in 1991 EK (Ethiopische kalender), wat overeen stemt met 1998-1999 GK (Gregoriaanse kalender). U verklaarde bij uw asielaanvraag in januari 2015, 17 jaar oud te zijn. Een medisch onderzoek bepaalde uw leeftijd echter op 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,25 jaar.

U woonde samen met uw ouders en de huisbewaker, die u A. (...) noemde, in Addis Abeba. Toen u zeven jaar was overleed uw vader. Enige tijd later verdween uw moeder. U bleef enkele maanden in het huis wonen met A. (...), tot W. (...), een voormalige vriend van uw vader, u en A. (...) op een dag kwam op halen. Hij zei dat jullie bij hem konden wonen. U werd er echter slecht behandeld. U moest zware taken in het huishouden verrichten, werd geslagen en mishandeld en vanaf uw pubertijd ook seksueel

misbruikt door W. (...) en zijn vrienden. U probeerde een keer te ontsnappen en sprak ook eens de politie aan, maar steeds bleek W. (...) op de hoogte en hij haalde u hardhandig terug.

Op een dag, na alweer een zware mishandeling door W. (...), besloot u met de hulp van A. (...) te vluchten. U vertrok met de bus naar een kerk en ging van daaruit naar uw tante. Ze zei echter dat u niet bij haar kon wonen en dat ze niets voor u kon doen gezien W. (...) een machtig man was en zeker achter u aan zou komen. U verbleef ongeveer een maand bij de burens en werd daarna door uw tante op een vrachtwagen naar Kenia gezet waarna uw reis richting Europa begon.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u twee medische attesten uitgereikt door de centrumarts van Fedasil neer.

Bij terugkeer naar Ethiopië vreest u dat W. (...) u zal opsporen en vermoorden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Ethiopië op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te liegen over uw leeftijd.

Bij uw asielaanvraag dd. 23.01.2015 beweerde u geboren te zijn op 22.08.1999 GK en dus 15 jaar te zijn. Gezien uw fysieke verschijning duidelijk deed vermoeden dat u ouder zou zijn werd beslist tot een leeftijdsonderzoek. Een botscan bepaalde uw leeftijd op 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,25 jaar. U bent in werkelijkheid dus zowat tien jaar ouder dan u aanvankelijk beweerde.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS volhardt u in uw valse verklaringen en haalt u louter aan dat u de leeftijd vermeldde die uw familie u altijd voor hield. U beweert verder dat u geen documenten hebt (CGVS 1 p. 2-3). U zoekt de verklaring in het feit dat u nooit naar school bent geweest en nooit buiten mocht (CGVS 1 p. 7). Hoewel het aannemelijk is dat ouders soms niet de exacte geboortedatum van hun kinderen kennen, is het in het geheel niet geloofwaardig dat u wel in staat zou zijn een exacte geboortedatum te geven (te weten 16.12.1991 EK, zie inschrijvingsformulier asielaanvraag en CGVS 1 p. 5) maar dat deze datum maar liefst 10 jaar verschilt van uw werkelijke leeftijd. U stelt zich te hebben afgevraagd hoe uw moeder zo tegen u heeft kunnen liegen (CGVS 1 p. 2). Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet ernstig worden genomen.

Dat u geen 15 maar 25 jaar oud was op het moment van uw vertrek uit Ethiopië ondermijnt bovendien uw asielrelaas.

U verklaarde dat u door W. (...) werd meegenomen toen u 7 à 8 jaar oud was (CGVS 1 p. 3). U herinnert zich zelfs het exacte jaartal: 1998 EK (CGVS 1 p. 3). Ook het jaartal waarin uw vader stierf herinnert u zich: 1997 EK (CGVS 1 p. 7). U verklaart dat u 7 à 8 jaar bij W. (...) woonde (CGVS 1 p. 7), wat inderdaad betekent dat u ongeveer 15 was toen u naar België vertrok, zoals u verklaarde (inschrijvingsformulier asielaanvraag en CGVS 1 p. 5). Dit is ook in lijn met het verhaal dat u schetst: dat u eerst louter huishoudelijke taken deed bij W. (...) maar toen u na een jaar of zes (CGVS 1 p. 10), dus op uw 13 à 14de, begon te menstrueren ook seksueel misbruikt werd. Ongeveer een jaar daarna (CGVS 1 p. 11) slaagde u erin om uit het huis van W. (...) te ontsnappen. Het is duidelijk dat dit alles niet compatibel is met het feit dat u in werkelijkheid 10 jaar ouder zou zijn geweest dan de leeftijden die u schetst, zeker gezien het moment waarop u begon te menstrueren een duidelijk referentiepunt vormt in uw verhaal. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor haalt u aan dat u geen reden hebt om over uw leeftijd te liegen en dat u enkel zei wat uw ouders u vertelden. U geeft geen andere verklaring.

Verder in de asielprocedure blijkt u niet enkel over uw leeftijd te hebben gelogen. Daar waar u beweerde illegaal, met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort, naar een u onbekend land in Europa te hebben gereisd (Verklaring DVZ 33; CGVS 2 p. 4), blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat u legaal, met in uw eigen paspoort een visum als beroepssporter, naar Spanje reisde.

Ook wanneer u tweede keer wordt uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS en men u opnieuw vraagt naar uw reisweg blijft u bij uw valse verklaringen (CGVS 2 p. 4-5). Er werd u herhaaldelijk gewezen op uw plicht om in het kader van uw asielaanvraag de volledige waarheid te vertellen (CGVS 1 p. 2; CGVS 2 p. 2; p. 4-5). Op de expliciete vraag of u steeds de waarheid hebt verteld antwoordt u bevestigend (CGVS 2 p. 5). Dit is echter duidelijk niet het geval. Geconfronteerd met de visuminformatie ontkent u aanvankelijk (CGVS 2 p. 5). In tweede instantie werpt u op dat u legaal naar Spanje reisde, terug kwam en meteen weer op illegale wijze naar Europa vertrok (CGVS 2 p. 5). Pas later in het gehoor geeft u toe legaal naar Spanje te zijn gereisd en niet meer terug te zijn gekeerd naar Ethiopië (CGVS 2 p. 8).

U verklaart dat alles wat u eerder vertelde waar was maar dat u enkel hierover niets vertelde omdat uw tante u dat aanraadde (CGVS 2 p. 6). Het mag duidelijk zijn dat dit geen afdoende reden is om

dergelijke valse verklaringen af te leggen. U trachtte dus intentioneel en zonder gegronde reden de Belgische asielinstanties te misleiden.

Bovendien brengt dit gegeven nog meer valse verklaringen aan het licht en worden uw verklaringen betreffende uw leeftijd nog verder ondermijnd. U verklaarde eerder namelijk dat u gewoon de leeftijd opgaf die uw ouders u altijd hebben voorgehouden en dat u niet over enig document beschikte (CGVS 1 p. 2-4; CGVS 2 p. 4). Gezien u met uw eigen paspoort reisde beschikte u wel degelijk over identiteitsdocumenten, in tegenstelling tot wat u beweerde, waarop ook uw geboortedatum moet hebben gestaan. Het lijkt duidelijk waarom u deze documenten niet neerlegt. Zelf verklaart u dat u ze achterliet bij de smokkelaar in Spanje (CGVS 2 p. 8-9).

Dat u legaal, met in uw eigen paspoort een visum als beroepssporter, naar Spanje reisde ondermijnt bovendien uw asielrelaas.

U verklaart dat u op uw vijftiende uit het huis van W. (...) wist te ontsnappen en een maand later naar Europa vluchtte. In die zin is het onmogelijk dat u de tijd en de energie zou hebben gehad om te trainen als beroepssporter en in die hoedanigheid een visum voor Europa te bekomen. Het is dus duidelijk dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Ethiopië andere bezigheden hebt gehad dan u in uw oorspronkelijke asielrelaas laat uitschijnen. Dat opnieuw duidelijk wordt dat u zowel bij de DVZ als tijdens uw twee gehoren bij het CGVS niet de waarheid hebt verteld, is dermate problematisch dat uw algemene geloofwaardigheid sterk wordt ondermijnt. Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en stelt dat u, nadat u uit het huis van W. (...) wist te ontsnappen, nog een drietal jaar in Addis Abeba woonde. U huurde een huis en werkte in een restaurant en kwam ondertussen in contact met een trainer die u opleidde en u uiteindelijk voor een loopwedstrijd naar Spanje stuurde (CGVS 2 p. 6-7).

U verklaart dat W. (...) nog steeds naar u op zoek is en dat u nog steeds uit vrees voor hem na drie jaar het land verliet. Zelfs daargelaten het feit dat er, gezien uw vele valse verklaringen, weinig geloof kan worden gehecht aan wat u vertelt, komt u op basis van deze nieuwe verklaringen evenmin in aanmerking voor een beschermingsstatuut.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er nog steeds een probleem is met uw leeftijd, zelfs in het licht van deze nieuwe verklaringen. Indien u op uw 15de ontsnapte van W. (...) en nog drie jaar in Addis Abeba woonde was u 18 jaar op het moment van uw vertrek, en nog steeds geen 25 zoals het leeftijdsonderzoek uit wees. WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 Hiermee geconfronteerd herhaalt u louter dat u de waarheid spreekt en enkel vertelde wat uw tante u vertelde (CGVS 2 p. 6).

U verklaart dat u niet terug kunt naar Ethiopië omdat W. (...) u zou vinden en u zou vermoorden of u weer zou opsluiten in zijn huis (CGVS 2 p. 8). Sinds uw beweerde ontsnapping zou u echter geen rechtstreeks contact meer hebben gehad met W. (...). Er zou twee keer naar u geïnformeerd zijn, een keer bij u thuis (dat werd u verteld door uw huisbaas) en een keer op uw werk (dat werd u verteld door uw baas). U weet echter niet wie er naar u kwam vragen, het was niet W. (...) zelf maar u gaat ervan uit dat hij iemand stuurde omdat u zich niet kunt inbeelden wie er anders naar u zou komen vragen. De eerste keer, bij u thuis, was een zestal maanden na uw vertrek bij W. (...). De tweede keer, op uw werk, was een jaar voordat u naar Spanje kwam (CGVS 2 p. 6-7). Samengevat kan dus worden gesteld dat er in een periode van drie jaar (naar uw eigen verklaringen, tegenstrijdig met het leeftijdsonderzoek) twee keer iemand naar u zou komen vragen zijn waarvan u louter vermoedt dat hij werd gestuurd door W. (...). W. (...) zou hebben geweten waar u woonde én werkte, maar toch verder niets hebben ondernomen. Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u in die zin een actuele vrees zou hebben bij terugkeer naar Ethiopië. Hiermee geconfronteerd zegt u louter: "Hij zou me misschien meenemen naar zijn huis en me weer opsluiten. De situatie zou weer hetzelfde zijn. Ik ging toen al naar de politie en ze deden niets.". Geconfronteerd met het feit dat u nu volwassen bent, werkt, een huis huurt, op hoog niveau loopt, vrienden en een sociaal netwerk heeft werpt u enkel op: "Zelfs die vrienden konden me niet helpen toen ik ziek was. Ik kon mijn medicatie niet betalen. Het enige wat ze voor mij kon doen was me helpen het land te verlaten." (CGVS 2 p. 8). U blijft aanhalen dat het enige dat uw tante voor u kon doen was u helpen het land te verlaten (CGVS 2 p. 7-8; p. 8). Dit was echter niet het geval. U reisde legaal met een visum naar Spanje voor een loopwedstrijd, daar zat uw tante voor niets tussen. Hiermee geconfronteerd antwoordt u eens te meer ontwijkend en geeft geen afdoende verklaring (CGVS 2 p. 8).

Het is duidelijk dat u een heel aantal zaken bewust hebt achter gehouden voor de DVZ en het CGVS en dat u hiermee de Belgische asielinstanties bewust hebt misleid. Ook wanneer u een tweede kans wordt gegeven om uw verhaal te vertellen zijn uw verklaringen vaag en onsamenhangend. Rekening houdend met alle elementen uit uw dossier blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Zoals eerder gezegd rechtvaardigt de algemene situatie in Ethiopië op zich geen toekenning van internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande conclusies.

De medische attesten die u neerlegt hernemen het asielrelaas dat u ook bij het CGVS hebt verteld en waarvan eerder uitgebreid werd gemotiveerd waarom u op basis van deze verklaringen geen internationaal beschermingsstatuut kan worden toegekend. Betreffende de littekens waarvan sprake in de attesten dient te worden opgemerkt dat deze letsels enkel klinisch werden vastgesteld maar dat de attesten geenszins uitsluitel geven over wanneer of onder welke omstandigheden u deze letsels hebt opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- "1. Bestreden beslissing van 25 januari 2016 van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen*
- 2. 2 medische attesten opgesteld door fedasil*
- 3. 2 medische attesten overgemaakt per e-mail van 15 januari 2016*
- 4. Geboortetest (origineel wordt ter zitting meegebracht)*
- 5. Identiteitskaart (origineel wordt ter zitting meegebracht)*
- 6. Attesten tewerkstelling YAYA African Athletics village*
- 7. Yaya African Athletics Village website (foto's met cliënte)*
- 8. Stukken mbt overheidsbescherming*
- 9. Bewijs toelating juridische tweedelijnsbijstand".*

Ter terechtzitting brengt verzoekster nog een vertaling van haar geboorteakte aan.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 februari 2016 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift erkent verzoekster dat zij onjuiste verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. Zij heeft hierbij echter geen kwade bedoelingen gehad en heeft louter geluisterd naar de raad van haar tante. Deze had haar immers uitgelegd dat wanneer zij bij aankomst in België zou verklaren minderjarig te zijn, zij naar school zou worden gestuurd. Ook had haar tante haar gezegd niets te zeggen over haar verblijf in Addis Abeba en haar kort verblijf in Spanje, daar dit anders een negatieve invloed op haar asielaanvraag zou hebben. Tevens dient rekening gehouden te worden met haar slechte psychologische toestand, waardoor zij zich de mogelijke gevolgen van onjuiste verklaringen niet realiseerde. Ter staving van haar psychologische problemen brengt verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende medische attesten bij (bijlagen 2-3). Deze attesten werden eerder reeds overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, doch werd hiermee geen rekening gehouden.

Verder geeft verzoekster aan tijdens haar tweede gehoor uiteindelijk de waarheid te hebben gezegd over haar reisweg en klaarheid te hebben geschept over haar driejarig verblijf in Addis Abeba, waar zij opdiende in een café van een hotel. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster desbetreffend nog een attest toe van haar werkgever aldaar (bijlage 6). Ook brengt verzoekster nog foto's van de website van "Yaya African Athletic Village" (bijlage 7) aan. Verzoekster is hier beginnen trainen als een vorm van verwerking en kreeg uiteindelijk de kans om een wedstrijd in Spanje te lopen. Verzoekster zag dit als haar kans om te ontsnappen van W.

Verzoekster stelt nu "volledig open kaart" te willen spelen en "legt heden enkele nieuwe documenten neer die werden gebruikt bij het aanmaken van haar visum: oa een geboorteakte en haar identiteitskaart" (bijlagen 4-5 van het verzoekschrift). Uit deze stukken zou blijken dat haar werkelijke geboortedatum 08/01/1986 EK (18 september 1993 GK) is.

Hoe dan ook zijn haar onjuiste verklaringen over haar leeftijd en reisweg niet van die aard om haar algehele geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Immers heeft zij wel degelijk de waarheid gesproken over de vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer werd en heeft zij hierover zeer doorleefde verklaringen afgelegd. De door haar aangehaalde vervolgingsfeiten worden bovendien ondersteund door de medische attesten die zij voorlegt. Met deze attesten werd door verweerder evenwel geen enkele rekening gehouden. Verzoekster verwijst vervolgens naar een aantal arresten van het EHRM en stelt dat hieruit blijkt dat *“een medisch attest dat verklaringen van een asielzoeker m.b.t. ondergane onmenselijke behandelingen (als oorzaak van uitwendige fysieke letsels) bevestigt, een weerlegbaar vermoeden creëert en een omkering van de bewijslast ten nadele van de asielinstanties”, dat “(v)alse verklaringen m.b.t. de identiteit van de asielzoeker (...) niet (vermogen) het vermoeden te weerleggen m.b.t. de oorzaak van fysieke letsels die in een medisch attest vastgesteld wordt (nl. foltering of andere onmenselijke behandeling)”* en dat asielinstanties op ernstige wijze de medische getuigschriften welke door asielzoekers worden verstrekt in overweging dienen te nemen. Verzoekster benadrukt dat haar littekens werden vastgesteld in de door haar bijgebrachte medische attesten en dat deze in overeenstemming zijn met de verklaringen die zij daaromtrent heeft afgelegd.

Waar verweerder stelt dat, zelfs daargelaten het feit dat er, gezien verzoeksters vele valse verklaringen, weinig geloof kan worden gehecht aan wat verzoekster vertelt, op basis van haar nieuwe verklaringen evenmin in aanmerking komt voor een beschermingsstatuut, daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vrees nog steeds actueel is, voert verzoekster aan dat zij tijdens haar verblijf bij W. een werkelijk trauma heeft opgelopen en dat er sprake is van PTSS. Het louter besef van verzoekster dat W. weet waar ze zich bevindt is voldoende voor haar om voortdurend in angst te leven en het is dan ook zonder belang hoeveel keer W. geprobeerd heeft naar verzoekster te informeren.

Ten slotte meent verzoekster nog dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet daar zij in het verleden reeds slachtoffer werd van vervolging.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Evenwel blijkt uit wat volgt dat verzoekster de Belgische asielinstanties bewust heeft willen misleiden en valse verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd en haar reisweg. Verzoekster betrachtte aldus internationale bescherming te verkrijgen op basis van een voorgelogen relaas.

2.4. Bij haar asielaanvraag d.d. 23 januari 2015 verklaarde verzoekster geboren te zijn op 22/08/1999 GK en dus 15 jaar te zijn. Gezien haar fysieke verschijning duidelijk deed vermoeden dat zij ouder zou zijn, werd beslist tot een leeftijdsonderzoek. Een botscan bepaalde haar leeftijd op 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar. Verzoekster bleek derhalve zowat tien jaar ouder te zijn dan zij aanvankelijk beweerde. Hiermee geconfronteerd op het Commissariaat-generaal, blijft verzoekster volhouden dat zij gewoon hetgeen verklaarde wat haar altijd verteld is geweest door haar ouders en haar tante en stelt zij dat zij zelf ook niet meer weet wat haar leeftijd is (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 4). Verzoekster benadrukt meermaals dat zij de waarheid vertelt (gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 5). Pas in haar verzoekschrift geeft verzoekster uiteindelijk toe dat zij op aanraden van haar tante bewust gelogen heeft over haar leeftijd, opdat zij naar school zou kunnen gaan. Ook legt verzoekster – hoewel zij tijdens haar gehoren stelde geen identiteitsdocumenten te hebben (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 3; gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 4) – thans haar geboorteakte en identiteitskaart neer waaruit blijkt dat verzoekster geboren zou zijn op 8/01/1986 EK (18 september 1993 GK), en niet in 1991 EK (1998/1999 GK) zoals zij eerst voorhield (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 3). Deze documenten werden gebruikt bij het aanvragen van een visum en ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat bij de visumaanvraag 18 september 1993 GK opgegeven werd als geboortedatum (administratief dossier, stuk 16, document nr. 3). Derhalve blijkt duidelijk dat verzoekster steeds op de hoogte is geweest van haar geboortedatum en dat zij bewust de asielinstanties heeft willen misleiden.

2.5. In verband met de door verzoekster neergelegde geboorteakte en identiteitskaart (bijlagen 4-5 van het verzoekschrift), merkt de Raad bovendien nog op dat de leeftijd van verzoekster volgens de in de documenten vermelde geboortedatum – 08/01/1986 EK (18 september 1993 GK) – nog steeds niet strookt met de leeftijd die bleek uit het leeftijdsonderzoek. Immers zou zij volgens deze documenten op het moment van het leeftijdsonderzoek 21 jaar zijn geweest, terwijl uit het leeftijdsonderzoek bleek dat zij een leeftijd had van 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,52 jaar. De Raad stelt tevens vast dat verzoekster nalaat de originelen van deze documenten neer te leggen, terwijl zij in haar verzoekschrift aangaf dit te zullen doen. Aan deze loutere fotokopieën kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als onomstotelijk bewijs van de thans door de verzoekende partij voorgehouden leeftijd.

2.6. Ook wanneer zij geconfronteerd wordt met de informatie waaruit blijkt dat zij naar Spanje kwam met een visum voor beroepssporter, en niet illegaal, met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort, naar een voor haar onbekend land in Europa, zoals verzoekster beweerde (verklaring DVZ, vragen 32-33; gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 4), ontkent zij dit in eerste instantie om pas na aandringen te stellen dat zij legaal naar Spanje reisde, terug kwam en meteen weer op illegale wijze naar Europa vertrok (gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 5). Later tijdens haar gehoor geeft zij dan uiteindelijk toe legaal naar Spanje te zijn gereisd en niet meer terug te zijn gekeerd naar Ethiopië (gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 2).

2.7. Verzoeksters uitleg dat het op aanraden van haar - overigens niet nader geïdentificeerde - tante was dat zij foutieve verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd en haar reisweg, kan geenszins aanvaard worden ter verschoning van verzoeksters valse verklaringen. Immers verzoekster werd reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken, vooraleer tot het invullen van de vragenlijst, op het volgende gewezen: *“U moet steeds de waarheid vertellen.- Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.- Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te*

vinden of anders voor te stellen." (administratief dossier, stuk 17, aanhef vragenlijst). Derhalve werd haar duidelijk gemaakt dat het afleggen van leugenachtige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Ook tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal werd verzoekster telkens gewezen op haar medewerkingsplicht en werd zij erop gewezen dat het belangrijk was om de waarheid te vertellen (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 2; gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 2 en 5). De vaststelling dat verzoekster niettemin manifest leugenachtige verklaringen aflegt en telkens haar verklaringen aanpast wanneer zij geconfronteerd wordt met de informatie in het administratief dossier waaruit het tegendeel van wat zij beweert blijkt, doet ernstig afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.8. Daarenboven valt het door verzoekster uiteengezette asielrelaas geenszins te verenigen met het feit dat verzoekster geen 15 maar 25 jaar – zoals blijkt uit het leeftijdsonderzoek dat haar leeftijd bepaalde op 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,25 jaar – was op het moment van haar vertrek uit Ethiopië. Verzoekster verklaarde dat zij door W. werd meegenomen toen zij 7 à 8 jaar oud was (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 3). Zij herinnert zich zelfs het exacte jaartal: 1998 EK (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 3). Ook het jaartal waarin haar vader stierf herinnert zij zich: 1997 EK (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 7). Zij verklaart dat zij 7 à 8 jaar bij W. woonde (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 7), wat inderdaad betekent dat verzoekster ongeveer 15 was toen zij naar België vertrok, zoals zij verklaarde (inschrijvingsformulier asielaanvraag en gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 5). Dit is ook in lijn met het verhaal dat zij schetst: dat zij eerst louter huishoudelijke taken deed bij W. maar toen zij na een jaar of zes (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 10), dus op haar 13 à 14de, begon te menstrueren, zij ook seksueel misbruikt werd. Ongeveer een jaar daarna (gehoorverslag CGVS 25/03/2015, p. 11) slaagde zij erin om uit het huis van W. te ontsnappen. Het is duidelijk dat dit alles niet compatibel is met het feit dat verzoekster in werkelijkheid 10 jaar ouder zou zijn geweest dan de leeftijden die verzoekster schetst, zeker gezien het moment waarop verzoekster begon te menstrueren een duidelijk referentiepunt vormt in haar verhaal. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dan weer dat zij in 1998 EK bij W. is gaan wonen en dat zij toen 13 jaar oud was. Na ongeveer een jaar verbleven te hebben bij W. en toen zij begon te menstrueren, zou het misbruik door W. begonnen zijn. Zij zou zeven jaar bij W. verbleven hebben. Dit betreffen evenwel allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn teneinde de vastgestelde onverenigbaarheden in haar verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal nog dat zij pas na een jaar of zes verbleven te hebben bij W., door hem misbruikt werd, terwijl zij nu dan weer stelt dat het misbruik al na een jaar begon. Verzoeksters verklaringen zijn dan ook geenszins geloofwaardig.

2.9. Ook het feit dat verzoekster legaal, met in haar eigen paspoort een visum als beroepssporter, naar Spanje reisde, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. Op het Commissariaat-generaal werd door verzoekster verklaard dat zij op haar vijftiende uit het huis van W. wist te ontsnappen en een maand later naar Europa vluchtte (gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 5). In deze context is het onmogelijk dat verzoekster de tijd en de energie zou hebben gehad om te trainen als beroepssporter en in die hoedanigheid een visum voor Europa te bekomen. Het is dan ook duidelijk dat verzoekster de laatste jaren voor haar vertrek uit Ethiopië andere bezigheden heeft gehad dan zij in haar oorspronkelijke asielrelaas laat uitschijnen. Hiermee geconfronteerd, wijzigt verzoekster haar verklaringen en stelt zij dat, nadat zij uit het huis W. wist te ontsnappen, nog een drietal jaar in Addis Abeba woonde. Zij huurde er een huis en werkte in een restaurant en kwam ondertussen in contact met een trainer die haar opleidde en haar uiteindelijk voor een loopwedstrijd naar Spanje stuurde (gehoorverslag CGVS 11/01/2016, p. 6-7). Ook deze verklaringen kunnen niet overtuigen nu niet aannemelijk is dat een persoon met een voltijdse baan, in enkele jaren tijd tot topsporter kan opklimmen. De vaststelling dat verzoekster steeds haar verklaringen wijzigt naarmate zij met bepaalde informatie wordt geconfronteerd, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.10. Voorts is de Raad van oordeel dat verzoeksters verwijzing naar haar slechte psychologische toestand niet van aard is om haar bewust leugenachtige verklaringen te verschonen. De uitleg dat zij zich de mogelijke gevolgen van onjuiste verklaringen niet realiseerde, komt vooreerst geenszins overtuigend over daar verzoekster meermaals expliciet gewezen werd op het belang om waarachtige verklaringen af te leggen. Uit de door haar neergelegde medische attesten (bijlagen 2-3 van het verzoekschrift) – twee medische attesten van Fedasil d.d. 19 maart 2015 en 23 februari 2015, een medisch attest van dokter E. M. d.d. 11 januari 2016 en een attest van een psychotherapeute bij Exil vzw d.d. 13 januari 2016 – blijkt voorts niet dat verzoeksters cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien blijkt dat de vaststellingen in de medische attesten voor wat betreft haar psychische

problemen gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen en niet werden vastgesteld op basis van een objectief en doorgedreven medisch onderzoek naar eventuele cognitieve problemen.

2.11. De aangebrachte medische attesten (bijlagen 2-3 van het verzoekschrift) zijn evenmin van aard het door verzoekster voorgehouden asielrelaas aan te tonen. Immers geven deze attesten geenszins uitsluitsel over wanneer of onder welke omstandigheden verzoekster de fysieke letsels en psychische problemen heeft opgelopen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze fysieke letsels en psychische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Voor wat betreft de littekens, dient te worden vastgesteld dat de medische attesten een louter klinische vaststelling van deze letsels betreffen en dat voor wat betreft de oorzaak van deze littekens gesteund wordt op de verklaringen van verzoekster. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit klemmt des te meer nu duidelijk blijkt dat verzoekster over de leeftijd waarop zij deze littekens zou hebben opgelopen incoherente verklaringen heeft afgelegd. Voor wat betreft de in de medische attesten psychische problemen, dient tevens te worden opgemerkt dat het geenszins uitgesloten is dat de psychologische toestand van verzoekster een andere oorzaak heeft dan deze die verzoekster zelf aanhaalt. Bovendien zijn de vaststellingen in de medische attesten grotendeels gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen omtrent haar mentale gezondheid, en blijkt nergens uit dat een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar de psychologische problemen van verzoekster. Er wordt ook nergens een diagnose gesteld. Zo wordt door de psychotherapeute van Exil louter gesteld dat *“De symptomen die mevrouw vertoont doen denken aan een post-traumatisch stress syndroom”*. De attesten zijn dan ook niet van aard de oorzaak van verzoeksters psychologische problemen aan te tonen en vormen dan ook geen bewijs van haar asielrelaas. Integendeel, uit het gehoor blijkt dat verzoekende partij systematisch liegt tot wanneer zij geconfronteerd wordt met objectieve gegevens die de leugens ontkrachten. Verzoekster kan niet beweren geen gehoor te kunnen afleggen omwille van psychische problemen wanneer ze anderzijds goed in staat is een ingestudeerd en fictief relaas consequent voor te schotelen.

2.12. Wat betreft de door verzoekster aangebrachte attesten van haar werkgever (bijlagen 6-7 van het verzoekschrift) bemerkt de Raad vooreerst dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien betreffen het fotokopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dit geldt des te meer nu het attest van F. T. dateert van 09/06/2008 doch vaststelt dat verzoekster werkneemster was van de *Yaya Africa Athletics Village* van 14/06/2012 tot 27/11/2014, hetgeen niet verklaard kan worden door het verschil in de Ethiopische en Gregoriaanse kalender. Bovendien staat in het logo bovenaan een schrijffout *“Atheletics”* dewelke eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het document. Ook in het attest van A. B. staan in het onderschrift van het document schrijffouten *“AResort”* en *“Maountain”*. Deze attesten zijn dan ook niet van aard verzoeksters verklaringen te staven.

2.13. Verder meent de Raad dat de door verzoekster aangebrachte foto's waarop zij afgebeeld staat terwijl ze aan het sporten is, louter bevestigen dat verzoekster de asielinstanties heeft trachten te misleiden omtrent het werkelijke doel van haar reis naar Europa. Deze foto's tonen op geen enkele manier de problemen aan die zij beweert te hebben gekend met W.

2.14. De verschillende neergelegde rapporten omtrent de bescherming van vrouwen in Ethiopië (bijlage 8 van het verzoekschrift) zijn van algemene aard. De loutere verwijzing naar dergelijke rapporten van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier flagrant in gebreke.

2.15. Waar verzoekster nog stelt dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7

van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK